

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր ութսունչորսերորդը

Շաբաթը և Մարմնավորումը. Միլլերիտական կնիքադրության գործընթացի հիմնաքարերը

Jeff Pippenger

2024-04-14

Փորձության ընթացքը չհաղթահարած Միլլերիտների սերնդի համար վերջին փորձությունը սկսվեց 1856 թվականին՝ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ ավելացած լույսի գալուստով: 1856-ից մինչև 1863 թվականը Լաոդիկեայի պատգամը նշանավորում էր ժամանակի մի վերջին շրջան այն ժամանակաշրջանի ներսում, որը սկսվել էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին երրորդ հրեշտակի գալուստով: Այդ ժամանակաշրջանը ներկայացված է Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներով:

Այդ ժամանակահատվածը պատկերացվում է ոչ միայն այդ համարներով, այլև այն պատմությամբ, որը կատարեց այդ համարները, ինչպես նաև Պանիումի՝ այսինքն Կեսարիա Փիլիպպեի, աշխարհագրական վկայությամբ: Կեսարիա Փիլիպպեն Քրիստոսի կողմից միտումնավոր այցելվեց հենց խաչից առաջ, և խաչը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, որը ներկայացված է տասնվեցերորդ համարով: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Հուդայի ցեղի Առյուծը հատուկ լույսի ներքո առանձնացրեց շաբաթի վարդապետությունը: Ապա այդ փորձառական գործընթացի վերջում Նա ներկայացրեց գիտելիքի աճ «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ, իսկ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» շաբաթի վարդապետություն են: Դա երկրի հանգստանալու շաբաթի պատվիրանն է, որը մարդու հանգստանալու շաբաթի պատվիրանին ուղիղ զուգահեռ է: Երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա և երկու հազար երեք հարյուր տարվա ժամանակային մարգարեությունները երկուսն էլ ավարտվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Փորձության գործընթացի վերջին շրջանը՝ 1856-ից մինչև 1863 թվականները, Շաբաթի ավելի մեծ հայտնություն էր, որը կնքման և փորձության գործընթացի սկզբում դրվել էր առանձնահատուկ լույսի ներքո: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից մինչև տասնհինգերորդ համարների կատարմամբ ներկայացված պատմությունը ներկայացնում է փորձության այն շրջանը, երբ Աստծո կնիքը հավիտենության համար դրոշմվում է հարյուր քառասունչորս հազարների վրա: Այդ պատմության մեջ Եզեկիելի երկու փայտերը միացվում են: Երկու փայտերի միացումը ներկայացնում է Աստվածության և մարդկայնության միավորումը, և այն վարդապետությունը, որ այդ պատմության մեջ շողում է առանձնահատուկ լույսով, մարմնավորման վարդապետությունն է:

Այդ պատճառով, երբ Պետրոսը Կեսարիա Փիլիպպեում Քրիստոսին ճանաչեց որպես Աստծո Որդի, նա ընդունում էր, որ Քրիստոսը, որպես Աստծո Որդի, ներկայացնում էր Իր երկակի բնությունը՝ լինելով Աստծո աստվածային Որդին, որ Իր վրա էր առել

մարդկային մարմին, և այդպիսով դարձել էր մարդու Որդի:

«Երբ աշակերտները քննում էին այն մարգարեությունները, որոնք վկայում էին Քրիստոսի մասին, նրանք հաղորդակցության մեջ էին բերվում Աստվածության հետ և ճանաչում էին Նրան, ով երկինք էր համբարձվել՝ ավարտին հասցնելու այն գործը, որ սկսել էր երկրի վրա: Նրանք գիտակցեցին այն իրողությունը, որ Նրա մեջ էր բնակվում այնպիսի գիտություն, որը ոչ մի մարդ արարած, առանց աստվածային ներգործության, չէր կարող ըմբռնել: Նրանց անհրաժեշտ էր Նրա օգնությունը, որի մասին կանխագուշակել էին թագավորները, մարգարեները և արդար մարդիկ: Զարմանքով նրանք կարդում և վերընթերցում էին Նրա բնավորության և գործի մարգարեական նկարագրությունները: Որքա՛ն աղոտ էին նրանք հասկացել մարգարեական Գրքերը: Որքա՛ն դանդաղ էին եղել ընդունելու այն մեծ ճշմարտությունները, որոնք վկայում էին Քրիստոսի մասին: Նայելով Նրան Իր խոնարհության մեջ, երբ Նա որպես մարդ քայլում էր մարդկանց մեջ, նրանք չէին հասկացել Նրա մարմնավորման խորհուրդը, Նրա բնության երկակի բնույթը: Նրանց աչքերը բռնված էին, այնպես որ նրանք լիովին չէին ճանաչում աստվածությունը մարդկայնության մեջ: Բայց այն բանից հետո, երբ նրանք լուսավորվեցին Սուրբ Հոգով, որչա՛փ էին նրանք փափագում կրկին տեսնել Նրան և իրենց Նրա ոտքերի մոտ դնել»: The Desire of Ages, 507.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից մինչև 1863 թվականը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվեց նրանով, որ Շաբաթը առանձնացվեց որպես հատուկ ճշմարտություն այն բազմաթիվ ճշմարտությունների մեջ, որոնք բացակնքվում են կնքման ժամանակաշրջանի ընթացքում: Այդ ժամանակաշրջանով սկսվեց յոթներորդ փողի հնչեցումը, որը ցույց է տալիս, թե երբ պետք է ավարտվեր Աստծու խորհուրդը:

Բայց յոթերորդ հրեշտակի ձայնի օրերում, երբ նա սկսի փող հնչեցնել, Աստծու խորհուրդը պիտի կատարվի, ինչպես Նա ավետել է Իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Հայտնություն 10:7.

Յոթերորդ հրեշտակը նաև երրորդ վայն է, որովհետև կնիք դրվելը տեղի է ունենում պատմության այն ժամանակահատվածում, երբ Իսլամի պատերազմը գործուն է: Եթե Միլլերիական աղվենտիզմը հավատարիմ լիներ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին հաջորդած ժամանակաշրջանում, ապա Իսլամը, որ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին զսպվել էր, կարձակվեր:

«Եթե աղվենտիստները, 1844 թվականի մեծ հիասթափությունից հետո, ամուր պահած լինեին իրենց հավատը և միաբան շարունակեին ընթանալ Աստծո հայտնվող նախախնամության մեջ՝ ընդունելով երրորդ հրեշտակի պատգամը և Սուրբ Հոգու զորությամբ հռչակելով այն աշխարհին, նրանք կտեսնեին Աստծո փրկությունը, Տերը հզորապես կգործեր նրանց ջանքերի հետ, գործը կավարտվեր, և Քրիստոսը մինչ այժմ արդեն եկած կլիներ՝ Իր ժողովրդին ընդունելու նրանց վարձատրությանը: Բայց այն կասկածի և անորոշության ժամանակաշրջանում, որ հետևեց հիասթափությանը, աղվենտ հավատացյալներից շատերը ուրացան իրենց

հավատը.... Այսպես գործը խափանվեց, և աշխարհը թողնվեց խավարի մեջ: Եթե ամբողջ աղվենտիստական մարմինը միաբանված լիներ Աստծո պատվիրանների և Հիսուսի հավատի շուրջը, որքա՛ն լայնորեն տարբեր կլինեին մեր պատմությունը»: Ավետարանչություն, 695:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին յոթերորդ փողը սկսեց հնչել, և Հոբեյանի փողն էլ սկսեց հնչել:

Եվ քեզ համար կհաշվեն տարիների յոթ շաբաթ, յոթ անգամ յոթ տարի, և տարիների յոթ շաբաթների ժամանակը քեզ համար կլինի քառասունինը տարի: Այնժամ հոբեյանի փողը կհնչեցնես յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը. քավության օրը ձեր ամբողջ երկրում փողը կհնչեցնեք: Եվ պիտի սրբագործեք հիսուսներորդ տարին և ազատություն հռչակեք ամբողջ երկրում նրա բոլոր բնակիչներին. դա ձեզ համար հոբեյան կլինի, և ամեն մարդ պիտի վերադառնա իր կավածքին, և ամեն մարդ պիտի վերադառնա իր ընտանիքին: Ղևտական 25:8–10:

Երբ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը սկսվում է, հնչում է մի փող, որը ցույց է տալիս, որ իսլամի կողմից իրականացված պատերազմն արդեն հասել է, և մի փող, որը ազատություն է հռչակում նրանց համար, ովքեր մեղքի ստրուկներ են եղել: Մի փողը մատնանշում է արտաքին պատմությունը, իսկ մյուսը ներկայացնում է այդ վերջին օրերի ուխտի ժողովրդի ներքին փորձառությունը: Նրանց ստրկությունը թեթևացվում է, երբ նրանց մարդկությունը հավիտենության համար միավորվում է Նրա Աստվածության հետ: Տոդ առ տոդ՝ այդ երկու փողերը մեկ Փող են, որովհետև Հոբեյանի փողը փչվում է միայն Քավության Օրը, և Քավության Օրը սկսվում է, երբ հնչում է երրորդ վայքի յոթերորդ փողը: Վարդապետությունը, որը Միլլերական շարժման մեջ ներկայացնում էր երկու փողերն էլ, շաբաթի լույսն էր: Լույսը, որը ներկայացնում է երկու Փողերն էլ այս վերջին օրերում, մարմնավորման վարդապետությունն է: Տոդ առ տոդ՝ շաբաթը և մարմնավորման վարդապետությունը նույն վարդապետությունն են:

Պետրոսի խոստովանությունը նույնացրեց Մեսիային, և նաև՝ Աստծո Որդուն: Մեսիան Աստծո Որդին է: Մեսիան այն Արարիչն է, որին ներկայացնում է շաբաթը:

«Պողոսը երբեք չէր տեսել Քրիստոսին, երբ Նա բնակվում էր երկրի վրա: Անշուշտ, նա լսել էր Նրա և Նրա գործերի մասին, սակայն չէր կարող հավատալ, թե խոստացված Մեսիան՝ բոլոր աշխարհների Արարիչը, բոլոր օրհնությունների Պարգևատուն, երկրի վրա պիտի հայտնվեր որպես պարզապես մարդ»: *Sketches from the Life of Paul*, 256.

Շաբաթը նույնականացնում է Արարչին, և Արարիչը այն Քրիստոսն էր, որին Պետրոսը նույնականացրեց: Աստծո Որդին, որին Պետրոսը նույնականացրեց, Նա է, որ միավորվեց մարդկային մարմնի հետ՝ դառնալու Մարդու Որդին: Աստծո Որդին ներկայացնում է մարմնավորումը:

«Քրիստոսը տղամարդկանց և կանանց բերեց հաղթահարելու գործություն: Նա եկավ այս աշխարհը մարդկային կերպարանքով, որպեսզի մարդկանց մեջ մարդու պես ապրի: Նա Իր վրա առավ մարդկային բնության պարտավորությունները, որպեսզի

փորձվի և քննվի: Իր մարդկայնության մեջ Նա աստվածային բնության մասնակից էր: Իր մարմնավորմամբ Նա նոր իմաստով ձեռք բերեց Աստծո Որդու տիտղոսը: Հրեշտակը Մարիամին ասաց. «Բարձրյալի գործությունը քեզ կհովանի. դրա համար էլ քեզնից ծնվող այն Սուրբը Աստծո Որդի պիտի կոչվի» (Ղուկաս 1:35): Թեև մարդկային էակի Որդի էր, Նա նոր իմաստով դարձավ Աստծո Որդի: Այսպես Նա կանգնեց մեր աշխարհում՝ Աստծո Որդի, սակայն ծնունդով միացած մարդկային ցեղին»: Ընտիր պատգամներ, գիրք 1, 226:

Կեսարիա Փիլիպպեում Պետրոսի երկակի խոստովանությունը ներկայացնում էր այն հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք հասկանում են, որ Հիսուսը Քրիստոսն է՝ Աստծու Որդին, ինչպես նաև շաբաթի վարդապետությունը, որ լուսավորվեց 1844 թվականին, և մարմնավորման վարդապետությունը, որ ճանաչվում է վերջին օրերում: Այդ երկակի ճշմարտության լույսը բացվում է կնքման ժամանակաշրջանի սկզբում և վերջում, ինչպես վկայում են կնքման պատմությունը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից մինչև 1863 թվականը, և Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկու ձայների պատմությունը:

Կնքման գործընթացի թե՛ միլլերիտական գծում, թե՛ Հայտնություն տասնութում ներկայացված կնքման մարգարեական գծում, այդ ժամանակաշրջանի հենց վերջում կա մի փորձություն, որտեղ մի դասը դրսևորվում է որպես հիմար կույսեր, ինչպես եղել էր 1856-ից մինչև 1863 թվականներին, իսկ մի դասը դրսևորվում է որպես իմաստուն կույսեր՝ 2023 թ. հուլիսից մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը: Փորձության այդ վերջին ժամանակաշրջանը կրկնում է ժամանակաշրջանի սկիզբը: Նույն հրեշտակը, որ իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, 2023 թվականին եկավ որպես Միքայել՝ մեռյալներին կյանքի կանչելու՝ ոմանց հավիտենական կյանքի, և ոմանց՝ հավիտենական մահվան: Երբ Նա եկավ, Իր ժողովրդին առաջնորդեց վերադարձնելու դեպի հիմքերը: Ոմանք հրաժարվում են քայլել հին ճանապարհներով, ոմանք քայլում են հին ճանապարհներով: Ոմանք ականջ են դնում փողի ձայնին, ոմանք հրաժարվում են լսել:

Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, և տեսե՛ք, և հարցրե՛ք հին շավիղների մասին, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և քայլեցե՛ք նրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր հոգիների համար»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք քայլելու նրանով»: «Նաև պահապաններ կանգնեցրի ձեզ վրա՝ ասելով. «Ուշադրությո՛ւն դարձրեք փողի ձայնին»»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք լսելու»: Երեմիա 6:16, 17.

Պահակների հնչեցրած փողի կողմից ներկայացված պատգամը երկակի է: Այն Իսլամի յոթերորդ փողն է և ազատագրման Հոբեյանի փողը: Այն Աստվածության և մարդկության միավորման պատգամն է, որը կատարվում է մարմնավորման խորհրդով և ձևավորում է մի բնավորություն, որ պատրաստված է Աստծո կնիքի համար, որը Շաբաթն է: Այն պատգամը, գործը և այն հանգամանքները, որոնք առնչվում են կնքման այդ վերջին ժամանակահատվածին, որը սկսվեց 2023 թվականի հուլիսին՝ 2001 թվականից քսաներկու տարի անց, ներկայացված են Դանիել մարգարեի գրքի

տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներում և Մատթեոսի Ավետարանի տասնվեցերորդ գլխում՝ Քրիստոսի Կեսարիա Փիլիպպե կատարած այցելությամբ:

Տասը կույսերի առակում բոլոր կույսերը ննջեցին ուշացման ժամանակ: Հիսուսն Իր աշակերտներին ասաց, որ Ղազարոսը ննջում է:

Այս բաներն ասաց նա. և ապա նրանց ասում է. «Մեր բարեկամ Ղազարոսը ննջել է, բայց ես գնում եմ, որպեսզի նրան արթնացնեմ ննջից»: Այն ժամանակ նրա աշակերտներն ասացին. «Տե՛ր, եթե նա ննջել է, կբժշկվի»: Սակայն Հիսուսը խոսել էր նրա մահվան մասին, իսկ նրանք կարծեցին, թե նա խոսում էր քնի մեջ հանգիստ առնելու մասին: Այն ժամանակ Հիսուսը նրանց պարզ ասաց. «Ղազարոսը մեռել է»: Հովհաննես 11:10–14.

Քսանմեկ օրերի ավարտին Դանիելը տեսիլքը տեսավ, և նա խոր քնի մեջ էր:

Եվ ես՝ Դանիելս, միայնակ տեսա տեսիլքը, որովհետև այն մարդիկ, որ ինձ հետ էին, չտեսան տեսիլքը. բայց մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ նրանք փախան՝ թաքնվելու: Ուստի ես մենակ մնացի և տեսա այս մեծ տեսիլքը, և իմ մեջ զորություն չմնաց, որովհետև իմ գեղեցկությունը իմ մեջ ապականության փոխվեց, և ես զորություն չպահեցի: Սակայն ես լսեցի նրա խոսքերի ձայնը. և երբ լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, ապա խոր քնի մեջ ընկա իմ երեսի վրա, և իմ երեսը դեպի գետին էր: Դանիել 10:7–9:

Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաները երեքուկես օր մեռած էին ընկած փողոցում, իսկ Եզեկիելի մեռյալ ոսկորները հովտում էին: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին երրորդ հրեշտակի շարժման կույսերի վրա եկավ հոգևոր մահվան և ննջելու հապաղման ժամանակը: Երեք տարի անց սկսվեց Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի՝ որպես Նրա դրոշի և հզոր բանակի, արթնացման ու պատրաստման ընթացքը: Այն հրեշտակը, որ իջավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, բացեց մի ճշմարտություն, ինչպես հրեշտակները միշտ անում են, երբ իջնում են:

Նրա կողմից կնիքագերծված ճշմարտությունը սպասման ժամանակի և առաջին հիասթափության փորձառությունն էր: Այն ժամանակ Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը ցրված էր, և երբ նրանց արթնացման ընթացքը պատմության մեջ հասներ, նրանցից կպահանջվեր ճանաչել և ընդունել, որ իրենք ցրված էին և որ գտնվում էին սպասման ժամանակում: Այդ ժամանակ ուղարկվեցին բազմաթիվ հրեշտակներ, կամ բազմաթիվ պատգամներ, որպեսզի զորացնեն սպասման ժամանակի պատգամը:

«Երկրորդ հրեշտակի պատգամի ավարտին մերձ, ես տեսա մի մեծ լույս երկնքից, որ փայլում էր Աստծո ժողովրդի վրա: Այդ լույսի ճառագայթները թվում էին արեգակի պես պայծառ: Եվ ես լսեցի հրեշտակների ձայները, որ աղաղակում էին. «Ահա, Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»»

«Սա էր կեսգիշերյան աղաղակը, որը պետք է զորություն տար երկրորդ հրեշտակի պատգամին: Հրեշտակներ ուղարկվեցին երկնքից՝ վիատված սրբերին արթնացնելու

և նրանց իրենց առջև եղած մեծ գործին պատրաստելու համար:
Ամենատաղանդավոր մարդիկ առաջինը չեղան, որ ընդունեցին այս պատգամը:
Հրեշտակներ ուղարկվեցին խոնարհ, նվիրված անձանց մոտ և մղեցին նրանց
բարձրացնելու աղաղակը. «Ահա՛, Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Այն
անձինք, որոնց վստահվել էր այդ աղաղակը, շտապեցին և Սուրբ Հոգու գործությամբ
հնչեցրին պատգամը և արթնացրին իրենց վիատված եղբայրներին: Այս գործը չէր
հիմնված մարդկանց իմաստության և գիտության վրա, այլ Աստծո գործության, և
Նրա սրբերը, որ լսեցին աղաղակը, չկարողացան դիմադրել նրան:
Ամենահոգևորները առաջինն ընդունեցին այս պատգամը, իսկ նրանք, ովքեր
նախկինում առաջնորդել էին գործը, վերջինները եղան, որ ընդունեցին և օգնեցին
ավելի գորեղ դարձնել աղաղակը. «Ահա՛, Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»:

«Երկրի ամեն մասում լույս տրվեց երկրորդ հրեշտակի պատգամի վերաբերյալ, և
աղաղակը հալեցրեց հազարավորների սրտերը: Այն անցնում էր քաղաքից քաղաք և
գյուղից գյուղ, մինչև որ Աստծո սպասող ժողովուրդը լիովին արթնացավ: Շատ
եկեղեցիներում չթույլատրվեց, որ պատգամը տրվի, և կենդանի վկայությունն
ունեցող մի մեծ բազմություն թողեց այս ընկած եկեղեցիները: Հզոր գործ կատարվեց
կեսգիշերյան աղաղակի միջոցով: Պատգամը սրտաքննող էր՝ առաջնորդելով
հավատացյալներին, որ իրենք իրենց համար կենդանի փորձառություն փնտրեն:
Նրանք գիտեին, որ չեն կարող իրար վրա հենվել»: Early Writings, 238.

Առակի մեջ Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի գալուստը ցույց է տալիս, թե երբ են
կույսերի երկու դասերը դրսևորում՝ արդյոք յուր ունեն, թե ոչ: Իմաստունները յուր
ունեն, հիմարները՝ ոչ: Առակը կատարվեց Սամուել Մնոուի ծառայությամբ
Միլլերական պատմության մեջ, և այդ ծառայության ընթացքում Մնոուի ներկայացրած
պատգամը զարգացավ, ինչպես ներկայացված է նրա հոդվածներում՝ այն
ժամանակաշրջանի Միլլերական հրատարակություններում: Ապա, երբ նա հասավ
Էքսեթերի ճամբարային ժողովին, որը տևեց 1844 թվականի օգոստոսի 12-ից 17-ը,
ներկայացվում է նաև մի ժամանակաշրջան, որը, ի վերջո, հանգեցրեց նրան, որ
ժողովում գտնվողները հեռացան ժողովից և հռչակեցին պատգամը:

Կա մի «ժամանակային կետ», երբ Կեսգիշերային աղաղակի լուրը լիովին հաստատվում
է, և այդ կետում, առակի հիման վրա, փորձաշրջանը փակվում է կույսերի վրա: Այդ
«ժամանակային կետին» նախորդում է «մի ժամանակաշրջան», երբ լուրը մշակման
ընթացքի մեջ է: 2023 թվականի հուլիսից ի վեր Կեսգիշերային աղաղակի լուրը
զարգանում է, և, ի տարբերություն միլլերական կատարման, լուրը «փորձաշրջանի
փակվելուց» առաջ փոխանցվել է ամբողջ աշխարհով մեկ: Երբ փորձաշրջանը փակվեց
Էքսեթերի ժողովի ավարտին, այն ժամանակ լուրը գնաց «երկրի ամեն մի մաս», և «լույս
տրվեց երկրորդ հրեշտակի լուրի վրա, և աղաղակը հալեցրեց հազարավորների
սրտերը: Այն գնաց քաղաքից քաղաք, և գյուղից գյուղ, մինչև Աստծո սպասող
ժողովուրդը լիովին արթնացավ»:

Մեր ներկայիս պատմության ընթացքում այն լուրը, որի հրապարակումը սկսվեց 2023
թվականի հուլիսին, այժմ տարածված է աշխարհի հարյուր քսան երկրներում, և այն
հոդվածները, որոնք ներկայացնում են Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրի զարգացումը,

հասանելի են ավելի քան վաթսուն լեզուներով, և այդ հոդվածները կարելի է թե՛ կարդալ, թե՛ լսել:

Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը, որ Աստված տվեց նրան՝ ցույց տալու իր ծառաներին այն բաները, որ շուտով պիտի կատարվեն. և նա ուղարկեց ու իր հրեշտակի միջոցով հայտնի արեց այն իր ծառա Հովհաննեսին, որ վկայեց Աստծու խոսքի, Հիսուս Քրիստոսի վկայության և այն ամենի մասին, ինչ որ ինքը տեսավ: Երանելի է նա, ով կարդում է, և նրանք, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են նրանում գրված բաները, որովհետև ժամանակը մոտ է: Հայտնություն 1:1-3:

Այս պատգամի լույսը, ինչպես ներկայացված է հոդվածներով, իրականացվել է մոտավորապես վեց ամսվա ընթացքում՝ երկու անձանց կողմից:

«Եթե նրանք, ովքեր կարող են օգնել — ում, չարթնանան իրենց պարտքի գիտակցությամբ, նրանք չեն ճանաչի Աստծո գործը, երբ լսվի երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը: Երբ լույսը դուրս գա՝ լուսավորելու երկիրը, Տիրոջ օգնությանը հասնելու փոխարեն նրանք կուզենան սահմանափակել Նրա գործը, որպեսզի այն համապատասխանեցնեն իրենց նեղ պատկերացումներին: Թույլ տվեք ասել ձեզ, որ Տերն այս վերջին գործում պիտի գործի մի կերպ, որը մեծապես դուրս կլինի իրերի սովորական կարգից, և մի այնպիսի ճանապարհով, որը հակառակ կլինի որևէ մարդկային ծրագրավորման: Մեր միջում կլինեն այնպիսիք, որոնք միշտ կուզենան վերահսկել Աստծո գործը, թելադրել նույնիսկ, թե ինչպիսի շարժումներ պիտի կատարվեն, երբ գործն առաջ գնա այն հրեշտակի առաջնորդությամբ, որը միանում է երրորդ հրեշտակին՝ աշխարհին տրվելիք պատգամում: Աստված պիտի գործադրի այնպիսի ուղիներ և միջոցներ, որոնցով կերևա, որ Իր իսկ ձեռքերով է վերցնում դեկը: Գործիչները պիտի զարմանան այն պարզ միջոցներից, որոնք Նա կգործադրի՝ իրականացնելու և կատարելության հասցնելու Իր արդարության գործը»: Վկանություններ ծառայողներին, 300:

Հուդայի ցեղի Առյուծն այժմ Իր վերջին օրերի ժողովրդին հասցրել է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներին՝ բացելով այն պատմությունը, որը ներկայացված է մ.թ.ա. 200-ից մ.թ.ա. 63 թվականների պատմությամբ, ինչպես նաև Մատթեոս տասնվեցերորդ գլխով և Քրիստոսի Կեսարիա Փիլիպպե կատարած այցելության պատմությամբ: Թե՛ մարգարեությունները, թե՛ դրանց կատարման պատմությունը համընկնում են Դանիելի գրքի այն հատվածի հետ, որը կնքված էր մինչև վերջին օրերը: Դանիելի և Հայտնության գրքերը մեկ գիրք են, ուստի վերջին օրերում՝ փորձության ժամկետի փակվելուց անմիջապես առաջ, Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է, և այդ Հայտնությունը ներառում է Դանիելի այն հատվածը, որը վերաբերում է վերջին օրերին: Ժամանակը մոտ է եքսեթերի ճամբարային ժողովի ավարտին:

Եվ նա ասաց ինձ. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Անիրավը թող դեռ անիրավություն անի, և պիղծը թող դեռ պղծվի, և արդարը թող դեռ արդարություն անի, և սուրբը թող դեռ սրբանա»:

Հայտնություն 22:10, 11.

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

Ահա օրեր են գալիս, ասում է Տեր Աստվածը, երբ ես սով պիտի ուղարկեմ երկրի վրա՝ ոչ թե հացի սով, և ոչ էլ ջրի ծարավ, այլ Տիրոջ խոսքերը լսելու սով: Եվ նրանք պիտի թափառեն ծովից ծով, և հյուսիսից մինչև արևելք, պիտի վազեն այս ու այն կողմ՝ Տիրոջ խոսքը փնտրելու համար, բայց չեն գտնի այն: Այն օրը գեղեցիկ կույսերն ու երիտասարդները ծարավից պիտի նվաղեն: Նրանք, որ երդվում են Սամարիայի մեղքով և ասում են. «Ո՛վ Դան, քո աստվածը կենդանի է», և. «Բերսաբեի ճանապարհը կենդանի է»,— նրանք իսկույն պիտի ընկնեն և այլևս երբեք վեր չկենան: Ամոս 8:11–14.